

Ἡ πάλη κι ἡ συζήτησησιν περὶ τῶν ἐκλογῶν
 ἄς εἶναι τώρα, Περικλῆ, ὁ μόνος μας ἀγὼν,
 ὁ πρὸ αἰώνων πόθος μας καὶ ἡ Μεγάλ' Ἰδέα,
 τὰ δ' ἄλλα πάντα νόμιμα ἀγροικία καὶ χυδαία.
 Περὶ τῶν ἐπεμβάσεων ὄμιλες τῶν παντοίων,
 ἄς ἴδωμεν τί ἐγίνε' σ' τὸν Δῆμον Αἰγυπτίω,
 πῶς ὅλους τοὺς Τρικουπικούς θὰ κάνωμε σκουπίδια,
 πῶς ὅλους θὰ τοὺς στείλωμε νὰ πᾶν' στὰ Ξεκουμπίδια,
 νὰ μείνωμεν ἐλεύθεροι, Πατριὰ καὶ τὴν τηλώσωμε,
 καὶ μετὸν Ναυπολέοντα παπούτσια νὰ μπαλώσωμε.
 Ὁ Παππαγιαννακόπουλος διέλυσε τὰ σκότη...

μαρὲ χαρὰ σ' τὸν Βουλευτῆ, χαρὰ σ' τὸν πατριώτη !..
 σ' τὸν οὐρανὸ τὸν ἴφρευα καὶ στὴ Βουλὴ τὸν ἔρρηκα !..
 τί λόγος ἀπαράμιλλος !.. ἐν τούτῳ μόνον νίκα !..
 Καθὼς δὲ οἱ προπάτορες ἠρώδων τῶν δρῶ γαϊδάρων
 φλεγόμενοι μετὰ τὰς στροφὰς Αἰαχύλων καὶ Πινδάρων
 εἰς τοὺς ναοὺς προσέτρεχον μὲ χαλασμένας βίδας
 κι ἐφώναζαν «Πατρίε, Πατρίε», κι ἐκτύπων τὰς ἀσπί-
 τοιουτοτρόπως, Περικλῆ, σ' τοὺς σήμερον καιροὺς [βας,
 κι ἐγὼ τὸ διπλοκάμπανο κυτῶ τῆς Βλασσαροῦς,
 καὶ τσαμπουνῶ στὰς ἀκοὰς τῶν ἐξῶ ὑποδούλων
 τὰ ρήματα πατριωτῶν Παππαγιαννακοπούλων.
 Π. Ἐννοί, εὐὰν τοῦ ρήτορος τοῦ τόσον ἀκαμάτου,
 μὰ τί μακρῷ, βρε Φασουλῆ, ποὺ εἶναι τόνομά του,
 καὶ πρέπει ἐκτιμήσεως ν' ἀξιοθῆς μεγάλης
 ἀφοῦ τὰ ἐκατάφερες σ' τὸν στίχῳ νὰ τὸ βάλῃς.
 Λέγε λοιπὸν...

Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ, μαρὲ ξεροκαυκάλα...

ἀκόμη δὲν ἐγόρατες; ἀκόμη θέλεις κι' ἄλλα;

Π. Θέλω νὰ κλάψω, Φασουλῆ...

Φ. Νὰ κλάψης;... φτοῦ σου! φτοῦ σου!

ἂν ὑγρανθῇ τὸ μάτι σου ἔντροπ' τοῦ ἑαυτοῦ σου.
 Εἰς ταύτην τὴν ἐκλογικὴν τοῦ ἔθνους μας κραιπάλην
 ἐγὼ σοῦ εἶπα, Περικλῆ, τὰ πρόποντα καὶ πάλιν,
 οὐ δὲ γενοῦ Δημόκριτος καὶ πάντα νὰ γελᾷς,
 ἂν θέλῃς τὰ σηκώτῃ σου ποτὲ νὰ μὴ χαλάς.

Ἄν ὅμως σκέπτεσαι, μαρὲ, Ἡράκλειτος νὰ γίνῃς
 κι εἰς δε, τί βλέπεις δάκρυα πικρότατα νὰ χύνῃς,
 ὀκτῶ τραπεζομάντυλα θὰ θέλῃς πᾶσαν ὠραν
 ὅπως σφουγγίζῃς τῶν πικρῶν δακρῶν τὴν πληθῶραν.

Ἐκείνος ὁ μισάνθρωπος καὶ τσαμαπέτης Τίμων
 ἐκάλει τὸν εὐδαίμονα τῶν Ἀθηναίων Δῆμον
 νὰ κραιμασθῇ ὀλόκληρος σὲ μίξας συκίας κουφάλα,
 ποῦ μέσ' σ' τὸ περιδῶλι του μετὰ δένδρα ἦτον ἄλλα.
 Ὅμως ἐγὼ, βρε Περικλῆ, μετὰ τὸ πολὺ μισαλῶ,
 ποτὲ κανέναν ἄνθρωπον γιὰ Φουδρα δὲν καλῶ,
 εἰςξέουρον δὲ πολὺ καλὰ οἱ βλάμηδες μου ὄλοι
 πῶς μέσ' σ' τὸ ξένο σπίτι μὲν εἶναι περιδῶλι,

οὐδὲ συκία τοῦ Τίμωνος, ἀλλ' οὔτε δένδρο ἄλλο,
 ποῦ νὰ ἔμπορῶ μὲ θηλεῖα γιὰ κρέμασμα νὰ βάλω,
 ἐγὼ λοιπὸν, βρε Περικλῆ, ποῦ τίποτε δὲν ἔχω
 καὶ σὰν ἐλεύθερο ποῦλι μετὰ τοὺς ἀνέμους τρέχω,
 καὶ εἶναι θαυμά πρᾶγματι καθὼς εἰςξέουρες, κοῦκο,
 πῶς ἔχω κι ἓνα ὄσβρακο, πῶς βάζω καὶ σουρτοῦκο,
 ὅπότεν βλέπω γύρω μου τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων,
 δὲν στέκομαι περίλυπος τὴν κεφαλὴν μου κλίνων,
 δὲν κλαίω σὰν Ἡράκλειτος, δὲν σέρνω τὰ μαλλιά μου,
 μονάχα φτύνω, Περικλῆ, καὶ πάω στὴν δουλειά μου.
 Δὲν ὀμοιάζω παντελῶς μὲ σὲ τὸν ἀρχιβλάχα,
 ἐγὼ γλεντῶ μετὰ τὸν Δαγρὲ καὶ μετὰ τὸν Καζαμπάχα,
 ἀκούων δὲ τὰ ρήματα ἐκάστου βουλευτοῦ
 καταγελῶ μονάχος μου καὶ φεύγω μ' ἓνα φτοῦ,
 ὅπότεν δ' ἀναπαύομαι ἡσύχως εἰς τὸ σπίτι
 μιλῶ μετὰ τὴν γυναῖκα μου περὶ τοῦ Ζωγλοπίτη,
 κι' ἀσθάνωμι εὐχάριστῃσιν ἐκ τῶν πολλῶ σπανίων
 ὅπότεν μ' ἔλθῃ κατὰ νοῦν ὁ Δῆμος Κωθωθίων.
 Ἐγὼ δὲν εἶμαι, Περικλῆ, καθῶνι σὰν καὶ σένα
 νὰ βλέπω τὸ Ρωμαϊκὸν μετὰ μάτια βουρκομένα,
 καὶ νὰ προλέγω ζοφερὰν τὴν τύχην τῆς πατρίδος,
 διότι δὲν ἐκίρῳσαν τὸν Δῆμον τῆς Δωριδος.
 Περὶ τῶν ἐξῶ τίποτε μὴ θέλε νὰ μανθάνῃς,
 γιὰ καὶ φτύνε μονάχα πρὶν κλαίω ἀποθάνῃς,
 τοὺς πατριώτας τῆς Βουλῆς ἐπιμελῶς μιμήσου,
 τοῦ Βουλευφόρου Πατρινοῦ τὸ ρῆμα ἐνθυμήσου,
 καὶ μόνον περὶ τῶν ἐδῶ ν' ἀνοίγῃς τὰ στραβὰ σου,
 ἄλλοις θὰ φῶ γρήγορα τὰ μαῦρα κόλλυθὰ σου.
 Ἐγὼ δὲ τώρα, Περικλῆ, τὰ πρόποντα εἰπὼν
 μετὰ τὴν ἔλπιδα τὴν χρῆσταιν νὰ φέρουν καὶ καρπὸν,
 ἔχω μεγάλην ὀρεξίν τὰ μούτρα σου νὰ φτύσω...
 Π. Ὅρσε, κανάγια, ματσουκιάς καὶ ἀπ' ἐμπρός κι' ὅπισθον

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐξεδόθησαν ὠραῖα, ὀρεῖα φρέσκα, θελκτικὰ,
 καὶ τοῦ φίλου Βαλαβάνη ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν
 ποῦ σὺ εἶχα γράψῃ τόσα καὶ νομίζω περὶ τὸν
 τὰς συστάσεις τὰς ἰδίας νὰ εἰπῶ περὶ αὐτῶν.

Ἄν θέλει τὸν πόλεμον τὸν Ρωσοτουρκικὸν
 μετακρυσθίνετα γλαυροῦς ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν
 ὑπὸ Δουριντζῆ τοῦ Κωστῆ, ὀγκώδη ἐκ σιλλῶν
 καὶ μετὰ εἰκόνας ἐκατὸν ἐν τῷσιν ποικιλίαις,
 σ' τὸ Πρακτορεῖον τρέξετε τὸ τῶν Ἐφημεριδῶν
 κι' εἰς ἅπαντα τῆς πόλεως τὰ Βιβλιοπωλεῖα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν εἰς κῆνον — πῶς σ' τὸ σπῆσι μου ἀνέβη,
 σ' τὴν Ναύπολι ἀπῆκω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μετὰ ξηνοδοχεῖον Ἰβῶν, — ὅθ' σ' τὸ λέδι τρεῖς σ' τὸ ἐδῶ,

μετὰ Χημίον, μετὰ μᾶνδρα, — μετὰ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μετὰ χίρρα δίχως ἐνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῶ» τῆς καλῆς, ὁδῆ τοῦ Πρακτορεῖου κατὰ τὴν πλάτανον.